

Αἱ ἀγκάλαι : Ἄσμ.

Ἄν μ' ἀρνηθῆς, θὰ πά' νὰ πῶ πῶς σ' ἔχω φιλημένη,
πῶς σ' ἔχω 'ς τὰ ἀγαλάκια μου τόσες φορές βαλμένη

Κρήτ.

Τσαὶ νῆδες σὲ πόθον τό' βαλεν τσαὶ τήνε τσυνηγάει,
μέσ' 'ς τ' ἀγκαλάτομα του τὰ δὺὸ τήνε γλυκοφιλάει

Μεγίστ.

ἀγκαλαρεύω ἀμάρτ. ἀγκαλαρεύου Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλάρι.

Ἰππεύω, καβαλλικεύω, ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ
τῶν ραπτῶν.

ἀγκαλάρι τό, ἀμάρτ. ἀγκαλάρ' Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάλῃ.

Ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ τῶν ραπτῶν τὸ ἱππεύειν,
ἢ καβάλλα.

ἀγκαλάρω ἀμάρτ. ἀγκαλάρου Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλάρι.

Ἀγκαλαρεύω, ὁ ἰδ.

ἀγκαλῆ ἢ, ἀγκαλέα Κύθηρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.)
Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγαλέα Μέγαρ.
Πελοπν. (Μάν.) ἀγαλὲ Δ.Κρήτ. ἀγκαλία Αἰγιν. Εὔβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκαλία
Τσακων. ἀγαλία Μέγαρ. ἀγκαλῆ κοιν. ἀγαλῆ Ἄνδρ.
Θράκ. Κρήτ. Κύθν. Λέσβ. Μύκ. Προπ. (Κύζ.) Σάμ. Σκόπ.
κ. ἄ. ἀζγαλῆ Σαμοθρ. ἀγκάλῃ Μακεδ. (Κοζ.) ἄγκαλῆ
Κύπρ. ἄγκάλῃ ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκάλῃ. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ
εἰς -ῆ τὰ δηλωτικὰ τοῦ ἐφάπαξ λαμβανομένου ποσοῦ.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 254.

1) Τὸ ἐφάπαξ δυνάμενον νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ ἀγκάλῃ,
ἢ ἀγκαλῆς, ἐπὶ ξύλων, σταχύων, χόρτων, φρυγάνων, κλη-
ματίδων κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.
κ. ἄ.): Μία ἀγκαλῆ ξύλα - κλαδιὰ - χορτάρι κτλ. Μία ἀγκα-
λῆ ροῦχα κοιν. Μία ἀγκαλία κλήματα Κύμ. Μιὰν ἀγαλῆ
φρύανα Μύκ. Ἐναν ἀγκαλέαν - δύο ἀγκαλέας ξύλα Οἶν. Χαλδ.
Ἐνέγκα νίαν ἀγκαλία κᾶβα τσερά (ἔφερα μίαν ἀγκαλῆ ξύλα
ξηρά) Τσακων. || Φρ. Μία ἀγκαλῆ πράματα (πολλὰ) Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Μία ἀγαλῆ πράμα (ὀλίγον) Κρήτ. || Ἄσμ.

Καὶ ἥστειλε τὸν ἄγγελο μὲ κοφτερὸ δροπάνι
μᾶσε μαζώνει ἀγαλῆς, δεμάθια μᾶσε κάνει
Κρήτ.

Προβάλλει νὰ δοῦτι μὲν ἀγαλῆ μετ' σμέν',
σιρβέττις 'ς τοῦ λιμό τουν κι ἀζάγουνα διμέν'

(προβάλετε νὰ ἴδετε ἓνα ὄμιλον μεθυσμένων, οἱ ὅποιοι
ἔχουν μανδήλια εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἶναι ἐξάγκωνα δεμέ-
νοι. Σκωπτικόν) Λέσβ. Συνών. ἀγκαλίδα. 2) Ὁ
κεκαμμένος βραχίων ἢ οἱ βραχίονες, δι' ὧν περιβάλλε-
ται τι, ἢ ἀγκάλῃ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Τὸ παιδί
κοιμᾶται 'ς τὴν ἀγκαλῆ τῆς μάνας του. Δὲν ξεκολλάει ἀπὸ
τὴν ἀγκαλῆ μου. Πῆρε τὸ παιδί 'ς τὴν ἀγκαλῆ της. Τὸ
βαστάει - κρατάει 'ς τὴν ἀγκαλῆ του κοιν. Ἐλα μου δῶ
'ς τὴν ἀγαλία μου Μέγαρ. Νὶ ἔγ' ἔχου τὰν ἀγκαλία σι (τὴν
ἔχει εἰς τὴν ἀγκάλῃν του) Τσακων. Ἰκούρ ἔρι τὰν ἀγκα-
λία (κρατεῖ εἰς τὴν ἀγκάλῃν) αὐτόθ. || Φρ. Φιλεία, ἀγκα-
λῆς (ἐπὶ θερμῶν περιπτύξεων καὶ ἀσπασμῶν). Τοῦ ἀρέσει
ἢ ἀγκαλῆ (ἢ μετὰ γυναικὸς κοινωνία) σύννηθ. || Ἄσμ.

Αὐτὸν τὸν νῆδ' ποῦ σοῦ 'στειλα νὰ μὴ μοῦ τὸν μαράνης,
νὰ τὸν κρατῆς τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰ τὸν ἔχῃς
καὶ μέσ' 'ς τὴν κρύα σου ἀγκαλῆ νὰ μοῦ τὸν κατέχῃς
Πελοπν.

Πέρα 'ς τοὺν πέρα μαχαλᾶ κι 'ς τὴν ἀπάνου γειτονιὰ
μὲ λυγιρὴ κοιμώντανε 'ς τ' ἀντροῦς της τὴν ἀγκάλῃ

Κοζ. 3) Ζεῦγος ἢ ὁμὰς περισσοτέρων τῶν δύο Σα-
μοθρ.: Οἱ σαλιάχ' ἄ' τῶδε ἀζγαλῆς ἀζγαλῆς (οἱ κοχλῖαι
κείτονται κατὰ ὁμάδας). β) Ἐπιρρηματ., ἐν τῇ ἀγκάλῃ
(ἐκ τῶν φρ. βαστῶ-κρατῶ-παίρνω 'ς τὴν ἀγκαλῆ κατὰ παρά-
λειψιν τοῦ ἄρθρ. καὶ τῆς προθ., εἰς τὴν συνετέλεσαν αἱ φρ.
τοῦ ἐπιρρ. ἀγκαλῆστιά, ὁ πβ.) σύννηθ. : Βαστῶ - κρατῶ
-παίρνω ἀγκαλῆ σύννηθ. Νὶ ἀντῆς ἀγκαλία (τὸ ἐπῆρε ἐν τῇ
ἀγκάλῃ) Τσακων. || Φρ. Κοιμᾶμαι ἀγκαλῆ μὲ τὸν δεῖνα
(ἐνηγκαλισμένος). Ἦσαν ἀγκαλῆ (ἐνηγκαλισμένοι) σύννηθ.
Τσακῶνει τοὺς ἀγκαλῆ (τοὺς εὐρίσκει ἐνηγκαλισμένους)
Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἰγκαλῆς ἄγκαλῆς ἐπάσασιν τὸ' ἐπῆαν εἰς τὴν κλίνην

(γκαλῆς ἐπάσασιν—περιέβαλον διὰ τῶν χειρῶν τὴν ὄσφυν
ἀλλήλων) Κύπρ. 3) Ἐδαφος κοῖλον καὶ χαμηλὸν εἰς
τὰς κλιτύας βουνοῦ ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 45: Τοῦ χουριού
ποῦ εἶναι 'ς τὴν ἀγκαλῆ τῆς ῥάχης. 4) Δοκὸς συσφίγ-
γουσα τὰς ψαλίδας μετὰ τῆς μεσόδμης καὶ τῆς ζώνης
τῆς στέγης Ἦπ. 5) Σιδηροῦν τεμάχιον τῆς στέγης
σχήματος Π περιβάλλον τὴν δοκὸν Προπ. (Κύζ.) 6)
Μακρὸς κλάδος λύγου ἢ κλήμα ἀμπέλου, διὰ τοῦ ὁποίου
περιδένουν τὴν ἀγκαλῆ τῶν σταχύων Κύθν. Συνών.
ἀγάλιστρο (ἰδ. ἀγκάλιστρος 1). 7) Πλήθ. τὰ ξύ-
λινα περιζώματα τῶν μεγάλων κάδων τῆς οἰνοποιίας ἢ τοῦ
κτηρίου τοῦ ἀνεμομύλου Θεσσ. (Ζαγορ.)

Πβ. ἀγκάλῃ, ἀγκάλῃ (1).

ἀγκαλεάζω κοιν. ἀγαλεάζω πολλαχ. ἀγκαλεάζου
βόρ. ἰδιώμ. καὶ Τσακων. ἀγαλεάζου Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.)
Ἰμβρ. κ. ἄ. ἀγκαλεάζω Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀγκα-
λεάζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγκαλεάτο-τω Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀγκαλεάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγκαλεάζω Πόντ. (Κρώμν.
Ὁφ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄγκαλεάζω Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. ἄγκαλεάζω
Σέριφ. ἄγκαλεάζω Σύμ. ἄγκαλεάτω Σύμ. Μέσ. ἀγκα-
λεάσκομαι Πόντ. (Ἄμισ. Οἶν.) ἀγκαλεάσκομαι Πόντ. (Ἄμισ.
Κοτύωρ. Σάντ. Σαράχ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγκαλεάσκομαι Πόντ.
ἀγκαλέομαι Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκαλεά.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκτείνων τοὺς βραχίονας περικλείω
ἐν τῇ ἀγκάλῃ, περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι κοιν. καὶ
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ.
Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τὸν ἀγκαλεάζει σφιχτὰ
καὶ τὸν βαστᾷ. Ἡ μητέρα ἀγκάλῃσε τὸ παιδί της. Πάει τὸν
ἀγκαλεάζεται καὶ τὸν φιλεῖ. Τοὺς βρίσκει ἀγκαλεασμένους.
Περπατοῦν ἀγκαλεασμένοι. Τὰ βλέπει τὰ δὺὸ παιδάκια ἀγκα-
λεασμένα νὰ κοιμῶνται κοιν. Ἀγκαλεάσκομαι τὸ δειτρεῖν
Κερασ. Εἶδα τὸν τὸ' ἐγκαλεάζειν τὴν Κύπρ. Πολεμᾷ νὰ μὲ
ἄγκαλεάσῃ Σίφν. Ἡ κόρη ἀγκαλεάν-νιτι τοῦ πιδὶν Λιβύσσ.
Ἐγκαλεάσεν ἀτεν ἀσ' τὴ γούλαν (τὴν ἐνηγκαλίσθη ἀπὸ τὸν
λαιμὸν) Τραπ. Ἐγκαλεάσε τὸ μωρὸ τὸ' ἐφίλεσ' ἄ (ἐνηγκα-
λίσθη τὸ μωρὸν καὶ τὸ ἐφίλησε) Ὁφ. Ἐγκαλεάσε τὸ μωρὸ
τὸ' ἐπέσε κα' (ἐνηγκαλίσθη τὸ μωρὸν καὶ ἐπλάγιασε) αὐτόθ.
Ὁ ὕξέ μι ἀγκαλεάστε τὰν αἰθιά σι (ὁ υἱός μου ἐνηγκαλίσθη
τὴν ἀδελφήν του) Τσακων. Ν' εἶδες εὐράνες τὸν τῶριν σου,
εἶδες ἀγκαλεῖνες ἀτον (ἂν ἤθελες εὐρεῖ τὸν πατέρα σου,
ἤθελες ἐναγκαλισθῇ αὐτόν) Σαράχ. || Φρ. Ἐγκαλεάστεν τὰ

